

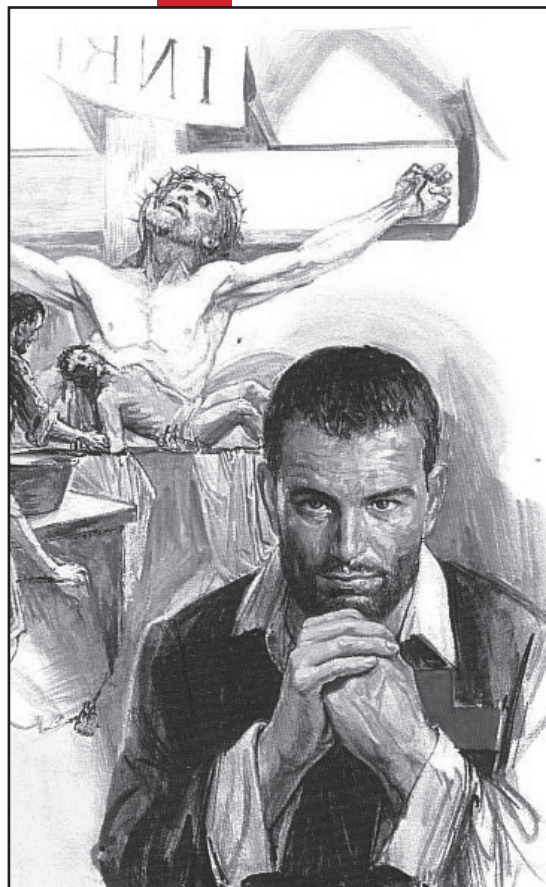
Uitgave van de Camillianen in Nederland

Roermond, Heinsbergerweg 174, 6045 CK, Tel. 0475-321985, Fax 0475-324784
Internet: www.camillianen.nl, E-mail: camnl@xs4all.nl

Camillianen op weg naar de toekomst?

In de vorige Camillusbode heb ik geschreven over het steeds kleiner worden van de klooster-gemeenschappen in Nederland en de hele westerse wereld. Eind mei kwamen vertegenwoordigers van de wereldwijde familie van de Camillianen in Noord Italië bij elkaar om verder te praten over het steeds kleinere aantal kloosterlingen en hun toekomst. Het gaat dan niet alleen over het eigen voortbestaan maar ook over de toekomst van de zorg die wij als religieuzen verleenden.

Niet alleen in Nederland maar bijna overal in de wereld staat de gezondheidszorg onder grote druk. Steeds meer mensen doen een beroep op de gelden die voor de zorg beschikbaar zijn. De groep oudere mensen die zonder te willen discrimineren steeds meer zorg nodig hebben, wordt steeds groter en ook het aantal mogelijke ingrepen groeit gestaag door. Daarnaast neemt het aantal mensen dat in de "zorg" wil werken verder af. Ondanks alle full colour reclame brochures van de zorginstellingen komt de werkelijkheid achter de voordeur van die zelfde instellingen onder grotere druk te staan. Er is dus werk genoeg voor bevlogen religieuzen die willen werken voor de zieke medemens.

Van de redactie

Hoe staan we ervoor als Camillianen?

In deze Camillusbode willen we u meenemen in de zoektocht die onze orde wereldwijd maakt in een poging onze roeping als dienaren van de zieken waar te maken. Daarin worden kritische noten niet geschuwd. Hoe kijkt een Tanzaniaanse medebroeder naar gerechtigheid en samenwerking binnen de zorg, terwijl een medebroeder in West Afrika het geestelijke testament van de heilige Camillus probeert te vertalen in onze tijd.

Voor onze omgeving in Europa werpen we een blik op de boodschap die we als Camilliaan uit willen dragen.

Daarnaast treft u nieuws aan over de mantelzorgwoningen in Roermond, over de bedevaart naar Essen naar de relikwie van het hart van de heilige Camillus en andere nieuwtjes.

Paul Schreur O.S.Cam.

Lees verder op pagina 2.

Verschijnt gratis tweemaal per jaar in een oplage van 1500 exemplaren, hoewel giften voor de missie of de onkosten welkom zijn.

*Giro: 16 90 120 t.n.v. Administratie St. Camillusbode Roermond of: 10 63 218 t.n.v. Missiecentrale Camillianen Roermond
ISSN nr. 0008-221*

Is de nood aan belangeloze naastenliefde nog niet groot genoeg? Of is er iets anders aan de hand?

Camillus de Lellis had als patiënt en helper de tekortkomingen van de zorg aan den lijve ervaren tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis van St. Jacobus in Rome. Toen hij dan ook enkele jaren later een radicale wending aan zijn leven wilde geven, ging hij terug naar dat ziekenhuis om de wond aan zijn voet te laten genezen, zodat hij franciscaan kon worden. Zijn wond genas niet en hij besloot zich volledig aan de zieken, zijn medepatiënten in het ziekenhuis, te gaan wijden. Hij pakte de misstanden en de nood in het ziekenhuis als een veldheer aan en vond daarin zijn levensroeping. De nood van de mensen en zijn roeping om God te dienen in de armsten en zwaksten kwamen daar samen. Het enige "salaris", dat hij en zijn medestanders, de latere Camillianen, verdienden, was kleding en voedsel. Juist door die armoede kon hij heel veel voor zijn zieken betekenen.

De marktwerking in de zorg heeft tot gevolg gehad, dat de zorg voor de zieke medemens – en dan maak ik er een beetje een karikatuur van – verworden is tot een kraam waar mensen, die het kunnen opbrengen of een goede zorgverzekering hebben, diensten en verrichtingen kunnen kopen. Zij zijn dus afhankelijk van wat er aangeboden wordt en voor de prijs die het moet kosten. Blijft de harde vraag over wie er dan zorg heeft voor de totale mens. Gelukkig zijn er nog vele werkers aan de basis, die – soms zelfs tegen de protocollen en afspraken in – daar wél oog voor hebben en de mensen ter zijde blijven staan.

Voor de rest wordt deze zorg doorgeschoven naar de "mantel". Maar er zijn steeds meer mensen die alleen staan en geen mantel in hun buurt hebben.

In onze westerse wereld komt de zorg voor de zieke hele mens steeds meer onder druk te staan. Terwijl er in de derde wereld genoeg mankracht is om zorg te leveren, maar zijn de medicijnen en verrichtingen voor een heel grote groep mensen niet te betalen. Daar zetten honderden Camillianen zich als een klein druppeltje op de grote gloeiende plaat in om juist die arme zieken te helpen,

Hoe nu verder? De nood is er, maar het traditionele Camilliaanse antwoord lijkt niet meer aan te slaan. Het wordt vaak wel bewonderd, maar trekt geen mensen meer aan om dit antwoord te delen en te versterken.

Tijdens de bijeenkomst in Italië hebben we gesproken over de kenmerken van ons leven als dienaars van de zieken. De volgende 6 karaktertrekken werden genoemd: geroepen tot een leven in broederlijke gemeenschap; spiritueel d.w.z. in verbondenheid met God en de medemens; toegewijd door middel van de geloften in dienst aan de zieken door armoede, kuisheid

en gehoorzaamheid; opgeleid en voorbereid op de radicale keuze voor de zieke medemens; gezonden om juist in de dienst aan de zieken gestalte te geven aan de oproep te dienen als Jezus van Nazareth; open naar de toekomst.

Binnen onze gezondheidszorg moet een stevig gevecht gevoerd worden voor een menselijke en betrokken zorg. Veel werkers in de zorg zijn murw geslagen door de elkaar steeds sneller opvolgende vernieuwingen en bezuinigingen. Vooral de mensen in de zorg voor chronische patiënten ervaren dit dagelijks aan den lijve. Er zou eigenlijk een nieuwe Camillus moeten komen, die zegt: hier ben ik, ik blijf wel in leven met een deel van het eten dat dagelijks bij jullie weggegooid moet worden en misschien is er ook nog wel ergens een bij een laatste fusie afgedankt uniform te vinden. Maar ik wil gaan voor echte nabijheid net zolang tot de zieke echt verzorgd is.

Voor de orde van de Camillianen is een radicale keuze noodzakelijk. Radicaal hier dan in de oorspronkelijke betekenis van beginnend bij de wortel. Dus geen cosmetische maar een echte verandering. Wat wij moeten behouden is toch het besef van geroepen en gezonden zijn door God om in

Postzegels nog steeds gevraagd

onze wereld getuigen van zijn liefde te zijn. Daarnaast moet de keuze voor juist de armste zieken centraal blijven staan. Daar heb je mensen voor nodig die de armoede en de totale dienstbaarheid van die keuze aankunnen. Want als er geld is om deze zieken te helpen, dan wordt er wel geholpen door de "marktpartijen" zoals dat in het hedendaagse jargon heet. Voor de genoemde armoede en totale dienstbaarheid is wel een gemeenschap nodig van mensen die samen hun leven delen en daardoor niet van de honger sterven. "Gelukkig" zijn de meeste Camillianen tegenwoordig gepensioneerd en zijn voor hun levensonderhoud niet meer afhankelijk van hun arbeid. Een gemeenschap is in staat om met het pensioen op elke oudere een jongere te laten meeleven en meewerken in de dienst aan de zieke. Dat is dan geen vetpot, maar dat hoeft ook niet. De totale dienstbaarheid betekent in mijn ogen, dat je lak hebt aan CAO's en werktijden. Er "zijn" voor de mensen geeft kracht

en voldoende rust. Die totale dienstbaarheid is ook weer niet per se je hele leven nodig. Je kunt er ook voor kiezen om een bepaalde periode in je leven aan de armen en zieken te geven en daarna je "gewone leven" weer op te pakken.

Het verplichte celibaat schrikt ook veel mensen af. Toch is dit niet echt noodzakelijk. Evenals armoede en gehoorzaamheid kan het ongehuwd zijn een voordeel zijn in de volledige dienst aan de zieken. Maar ik ken verschillende gemeenschappen waar gehuwden en ongehuwden samen wonen en werken aan hun idealen en zich daar volledig voor inzetten.

De nood is groot maar arbeiders zijn er weinig, past heel goed bij de situatie van de arme zieken. Maar waarschijnlijk is de manier waarop wij ons leven en onze dienst aan de zieken georganiseerd hebben niet bij de tijd.

Paul Schreur

Veel mensen doen tegenwoordig hun oude postzegelverzameling weg. Er is in het algemeen weinig belangstelling meer voor het verzamelen van postzegels. Toch brengen de zegels die we van u ontvangen, nog steeds geld op voor de missie. We verdelen de zegels in pakketjes per land of thema. Bijvoorbeeld 100 verschillende zegels uit Oostenrijk of 125 verschillende zegels met dieren of vliegtuigen erop zijn nog steeds gewild.

Het kost natuurlijk wel een beetje werk, maar het is leuker dan een avond tv kijken. Ook de gewone zegels, die u van de enveloppen knipt, blijven van harte welkom. Daar zitten ook weer zegels tussen, waar de verzamelaars nog gek op zijn. Het overschot gaat naar Italië, waar Nederlandse zegels zeldzamer zijn. Onlangs heb ik meer dan 50.000 afgeweekte zegels naar Turijn gestuurd, waar ze weer in pakjes gedaan worden voor de verkoop. Ook daar verzamelen de Camillianen voor hun missie in Haïti.

Dus: uw zegels blijven welkom.

Paul Schreur

Een hart voor (de) mensen

Een collega op mijn werk meende dat ik voor een transplantatieorganisatie of transplantatieteam een hart moest gaan halen in Italië, een rood en glanzend hart dat nu op ijs en straks in iemand anders geplaatst zou gaan worden. Een beetje gelijk had ze wel want het hart dat ik ben gaan halen, klopt nu in heel veel mensen door. Maar het is geen donorhart, het is een bijna vierhonderd jaar oud hart dat bewaard is gebleven. 398 jaar geleden werd het uit de borstkas van Camillus de Lellis gesneden voor onderzoek, het was groot en rood, glanzend als een robijn stond er in het verslag.

Maar laat ik bij het begin beginnen: ik werd in het begin van het jaar gevraagd door pater provinciaal of ik een bijzondere taak op mij zou willen nemen. Namelijk het hart van Camillus uit Rome halen, naar Essen brengen en weer terug. Een beetje overrompeld antwoordde ik ja. Ik wist nog niet waarop ik ja had gezegd maar ik realiseerde mij meteen dat het om een heel bijzondere opdracht zou gaan. In de maanden erna kregen de plannen steeds meer vorm, ik zou samen met pater Wuttke reizen, er zou een cameraploeg aanwezig zijn en de Lufthansa wilde graag betrokken zijn bij dit bijzondere project en had voor de gelegenheid een van de directeurs vrijgesteld om het hart te begeleiden. Die plannen kregen gaandeweg ook meer inhoud doordat we namen, data en plaatsen te horen kregen.

Een beetje schaapachtig ving ik de reis aan op 13 mei jl. Schaapachtig, want nog altijd niet bewust van de enorme impact die

deze reis zou hebben. Dat hart is naar Essen-Werden gebracht in een buitengewoon transport waar ik deel van uit mocht maken. Vele duizenden mensen wilden bij dat hart zijn en zo Gods nabijheid ervaren door dat stukje weefsel van 400 honderd jaar oud. Nadat we het hart op 17 mei op de juiste bestemming hadden gebracht mochten ook wij een weekje later met een Nederlandse groep dit hart van de heilige uit Buccianico komen vereren. Het idee was ontstaan enkele mensen van Camillushof mee te nemen naar de openingsviering, maar al snel bleek dat er meer

interesse voor het hart was. Ik heb een persbericht naar De Sleutel gestuurd, het bisdomblad van Roermond, en al snel volgden de aanmeldingen. Mijn kleine idee groeide nog verder uit tijdens mijn Rome-reis en toen ik thuis kwam hadden we inmiddels twee touringcars vol met pelgrims voor het hart van Sint Camillus (...dankzij de inspanningen van Gerard Sars). Op 25 mei zouden we gaan, het is de geboortedag van Camillus, een mooiere dag hadden we ons niet kunnen wensen.

De dag ving voor mij persoonlijk

een beetje zwaar aan. Ik kwam, net uit de nachtdienst en hoewel ik niet een hele zware nacht had gehad, toch met een kleine vermoeidheid aan. Ik had drinken voor onderweg ingekocht en heb dit eerst naar het verpleeghuis St. Camillus gebracht want vanaf daar zouden we vertrekken. Ik heb mij daarna klaar gemaakt voor onze trip en ben naar Camillus gelopen. Ik bemerkte bij mijzelf een kleine nervositeit, 'zouden ze wel komen, zou het goed komen met de bussen en hoe zou het allemaal gaan?' Maar ze kwamen, de bussen waren op tijd, en het kwam allemaal goed. Ik ben gaan helpen in de rolstoelbus waar Linsy van de AB al druk in de weer was samen met de chauffeur met mensen vastsjorren. Pater Piet deed dat in de gewone bus en zijn zwager Peter organiseerde de logistiek samen met facilitairmedewerker Jacques die zich aangemeld had als vrijwilliger. Zr. Trix en verpleegster Chrissie verzorgden de mensen in de bussen. En onder leiding van Gré, de zus van pater Piet, en pastor Gerard Sars verrichtte de overige begeleiders handenspanndiensten rond de bussen. Leuk is om te zien hoe die inspanningen uitnodigen aan mensen om mee te komen

helpen, want alle vrijwilligers en deelnemers droegen bij aan de reis, ieder op zijn eigen manier. Om klokslag half tien vertrokken de bussen, een beetje in een schoolreissfeer vingen we aan. Ik was de reisleader in de rolstoelbus. Na een welkom van de uiterst betrokken buschauffeur die enkele veiligheidstips gaf, opende we ons pelgrimage met een openingsgebedje.

In Essen aangekomen trokken we de kerk binnen en stelden de mensen in rolstoelen op rond het altaar en rond het hart van Camillus. Het hart dat in een gouden en koperen reliekhouder in een vitrine stond, was zo nabij, zo duidelijk aanwezig in ons midden dat ik van enkele mensen later terug hoorde dat het was alsof het hart voor ieder van hén daar stond.

Pater Piet ging voor in de mis samen met Gerard. In zijn preek vertelde hij over het leven van Camillus, en waarom hij heilig is geworden. Aansluitend aan de mis waren de pelgrims uitgenodigd om een hapje te eten in de gemeenschap van de Camillianen in Essen. Een overheerlijke, zeer rijke goulashsoep en knapperige broodjes stonden geurend voor ons klaar en werden uitgeserveerd

door Duitse vrijwilligers. Met een 'Guten Appetit' vielen we aan op het eten, want na zo'n reis en alle indrukken had geloof ik iedereen wel trek gekregen.

Na de plaspaauze ging onze reis verder naar het Grugapark, het Grugapark is een park dat 25 hectare omvat. Ze is bekend vanwege haar botanische tuinen, tuinarchitectuur, waterwerken en bloemen en planten exposities. Bovendien heeft het park drie dierenverblijven, twee restaurants en speeltuinen en is erg geliefd bij de Essenaren zelf en bij toeristen. Toch is het er niet te druk, niet hutje-mutje opeen gepakt maar loop je rond door een oase van rust, reinheid en schoonheid. Een verrassing waren de pelikanen en flamingo's die er op hun hoge stelten rondparadeerden. Sommige deelnemers verpoosden zich even bij de verkoelende zoutwatermuur, anderen zochten verkoeling met een ijsje en weer anderen met een koud Duits pilsje of gewoon in de koelte van de zacht ruisende bomen in het park. Wat alleen vreselijk jammer was dat we zo weinig tijd hadden om wat uitgebreider rond te kijken. We wilden immers ook weer op tijd thuis zijn. Dus om 16:30 uur reden we langzaam weer terug naar Roermond.

Eenmaal aangekomen en uitgestapt viel de groep die zo'n bijzondere dag had meegemaakt, al snel uit elkaar en ging ieder met zijn eigen verhaal, zijn eigen ervaring terug naar zijn eigen plek. Ik heb van bijna iedereen al teruggehoord dat het een hele bijzondere dag is geweest, en dat was het ook...

Vincent Sterring, Camilliaan

Bewoners verzekerd van mantelzorg:

Camillianen creëren uniek woonproject bij kasteel Schöndeln in Roermond

In het park bij het klooster van de Camillianen is een uniek project gerealiseerd.

De bouw van 18 mantelzorgwoningen is gereed en de eerste bewoners hebben hun intrek genomen in het 'Hof van Schöndeln'. Met deze woningen geven de Camillianen invulling aan hun visie op wonen voor mensen die in de nabije toekomst (mantel)zorg nodig hebben en zo lang mogelijk zelfstandig willen blijven. Deze mantelzorg wordt geleverd door de Camillianen van het ernaast gelegen klooster, die daarbij terzijde worden gestaan door vrijwilligers.

'De mens staat centraal!'

Aandacht en zorg voor mensen is altijd het kenmerk van de Camillianen geweest. Roermond is altijd onze thuisbasis geweest van waaruit wij onze werkzaamheden verricht hebben en waar wij ook in het verleden belangrijke initiatieven genomen hebben om de zorg aan mensen te verbeteren. Zo stichtten de Camillianen aan het begin van de vorige eeuw een kliniek voor alcoholverslaafden en stonden

zij aan de wieg van de bouw van een groot verpleeghuis in Roermond. Niet alleen de maatschappij verandert, maar juist door de invoering van de marktwerking in de gezondheidszorg ontstaan er ongewenste neveneffecten. In de gezondheidszorg moet productie geleverd worden en dat gaat vaak ten koste van de aandacht voor de patiënt als mens. Dat strookt niet met de opvattingen van de Camillianen, waarin juist de

hele mens centraal staat!

Mantelzorg gegarandeerd

Die constatering heeft mede geleid tot de plannen om in het park bij het klooster mantelzorgwoningen te bouwen. Wij zochten naar een geschikte bestemming voor een gebouw, waarin in vroegere jaren verpleeghuiszorg was ondergebracht en dat later huisvesting bood aan verschillende gezondheidszorgorganisaties. Wij hebben

allerlei opties de revue laten passeren en hebben uiteindelijk besloten dat gebouw te verbouwen tot een complex met achttien mantelzorgwoningen.’ Mantelzorgers zijn zij, die zorg verlenen aan hun naaste. Het gaat dan om zorg en ondersteuning die partners/ echtgenoten, kinderen, ouders, andere familieleden, vrienden, kennissen, collega’s en burens verlenen en die voortkomt uit onderlinge relaties. Juist tegenwoordig zijn er heel wat ouderen die verstoken zijn van mantelzorg en vereenzamen, omdat zij geen contact hebben met burens, familie aan de andere kant van het land woont of om welke reden dan ook nooit tijd hebben gehad om een sociaal netwerk op te bouwen. Die mensen staan er vaak helemaal alleen voor en kunnen op niets of niemand terugvallen. Voor die mensen zijn de mantelzorgwoningen, een ideale oplossing. Want wij bieden hen niet alleen een leuke woning in een fraaie omgeving, maar garanderen hen ook dat zij mantelzorg krijgen wanneer zij die nodig hebben. Bewoners van de mantelzorgwoningen kunnen in voorkomende gevallen ook verpleegkundige zorg krijgen, maar zij bepalen zelf van welke organisatie zij diensten willen afnemen.

Trots

De achttien woningen variëren in grootte van 44 m² tot 102

m² en hebben - afhankelijk van de ligging - een terras of een balkon en zijn uitermate gebruikersvriendelijk ingedeeld. Het merendeel van de woningen bestaat uit een halletje, badkamer met toilet, keuken, woonkamer en één slaapkamer; een woning beschikt over een tweede slaapkamer. In totaal zijn er zeven type woningen, die qua indeling en afmeting van elkaar verschillen. Zeven woningen zijn gevestigd in de benedenverdieping en geven direct toegang tot het fraaie park, de overige elf woningen liggen op straatniveau. Alle woningen beschikken over een bergruimte en deze zijn via een centrale ingang bereikbaar. De woningen in het ‘Hof van Schöndeln’ zijn niet alleen zeer gebruikersvriendelijk, maar zijn ook uitstekend

en vooral milieu- en onderhoudsvriendelijk afgewerkt. De buitenzijde is bekleed met hout, dat op een bijzondere wijze is bewerkt. Er is veel gebruik gemaakt van materialen, die milieuvriendelijk zijn en het energieverbruik drastisch beperken.

Nieuw elan

Met het verhuren van de mantelzorgwoningen in het ‘Hof van Schöndeln’ maken wij een nieuw begin. Het is voor ons een enorme uitdaging, die wij graag met vertrouwen en elan aangaan. Het voegt een nieuwe dimensie toe aan ons leven als Camilliaan in een maatschappij die sterk verandert en steeds meer egocentrische en individualistische trekken krijgt.

Wim Puts

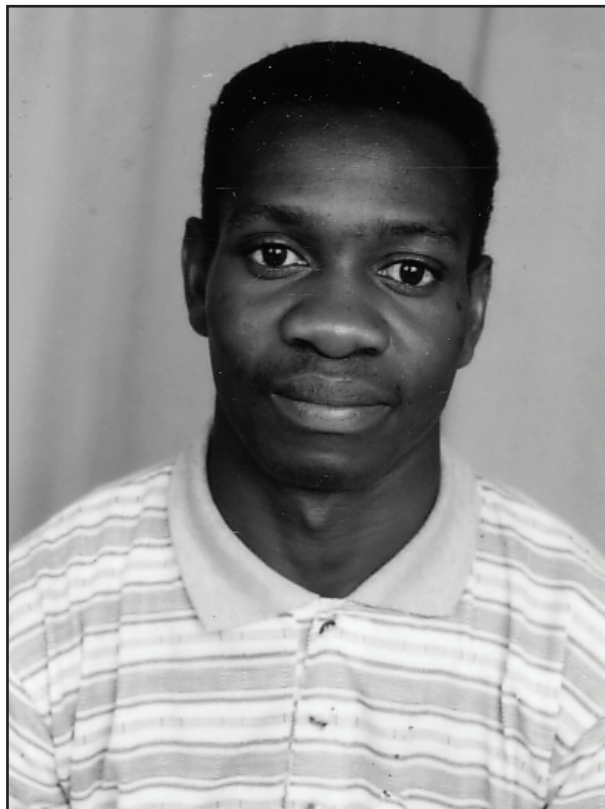
Rechtvaardigheid en samenwerking in de gezondheidszorg

Onder deze titel werd in 2007 binnen de Camilliaanse orde een werkgroep opgericht om dit onderwerp wereldwijd te bestuderen. Tijdens een bijeenkomst in Cotonou in Benin gaf onze Tanzaniaanse medebroeder Shukrani Mbirigenda een lezing die hier in samenvatting volgt. Een lezing die kritisch kijkt naar ons eigen leven als kloosterlingen, die werkzaam zijn in de gezondheidszorg.

Rechtvaardigheid en samenwerking zijn geen moeilijke woorden. Iedereen begrijpt wat ze betekenen. Toch zijn er in de geschiedenis momenten, dat we voorvechters waren voor rechtvaardigheid en samenwerking, maar ook momenten dat we onze profetische plicht niet deden. Napoleon zei ooit, dat het probleem van de samenleving niet is dat er wrede mensen zijn, maar dat de goede mensen gezwegen hebben.

Het gevaar van niets doen is, dat we stilzwijgend de status quo accepteren of nog erger, zelf zodanig veranderen, dat we meewerken aan het onrecht in onze wereld. Op deze manier verzaken wij aan onze profetische opgave om het leven in onze wereld een kans te geven. Jezus waarschuwde ons om "in deze wereld te zijn, maar niet van deze wereld" (Joh. 14,14-17).

Door de dramatische klimaatverandering in een groot aantal gebieden in de wereld is de beschikbaarheid van water een groot probleem geworden. Aan de ene kant stroomt in onze kloosters en arbeidsplaatsen het water volop als een rivier en wordt het verkwist en op andere plaatsen

sterven mensen omdat er gebrek aan water is.

Is dat rechtvaardigheid? Aan de ene kant veroordelen wij mensen die bomen kappen, omdat zij hout nodig hebben om eten te koken, hun huizen te bouwen, landbouw mogelijk te maken enz. Terwijl wij zelf bomen laten kappen voor ons plezier, voor onze luxe, waar we na een paar jaar weer op uitgekeken zijn. Op het gebied van sociale rechtvaardigheid is het niet veel beter. Hoe vaak zie je niet dat we weinig salaris betalen aan hen, die voor ons werken, terwijl wij hogere salarissen eisen voor ons zelf. En wij hoeven ons als kloosterlingen niet eens druk te maken over onze huur, het schoolgeld voor de kinderen, reisgeld enz. Dingen waarover de andere mensen zich wel degelijk druk moeten maken. In de samenwerking met onze lekenpartners in de gezondheidszorg is ook nog veel te verbeteren. Op sommige

plaatsen waar wij werkzaam zijn, doen wij zelf alle taken. Wij zijn managers, economen, controleurs en zelfs delen we dan nog de sacramenten uit. Soms kan dat een noodzaak zijn, omdat medebroeders weinig initiatief tonen of geen gevoel hebben voor de gemeenschap. Maar vaak komt dit ook omdat we, zoals onze Spaanse medebroeder Jose Carlos Bermejo zegt, bang zijn voor de taal van de leken: "planning, doelstellingen en data" en we ons terugtrekken in de betrekkelijke veiligheid van onze geloofstaal, die steeds meer de kracht verliest om onze wereld te hervormen.

Op het laatste algemeen kapittel van de orde werd gesteld, dat we onze medewerkers misbruiken om het vuile werk op te knappen en zelf vluchten in minder riskante rollen. Wij laten onze leken medewerkers niet toe op het

Nieuwtjes uit de orde

terrein van leiding geven in onze instituten, omdat we bang zijn voor hun competentie en geen oog hebben voor hun gaven. We leven dus verder in ons slakkenhuis, niet bereid om het feit te erkennen, dat het al heel lang geleden is dat iemand door een wijding heer en meester werd over alles. Het is niet genoeg voor iemand om kloosterling of priester te zijn om een palliatieve unit te runnen, daarvoor is training nodig die onze medewerkers vaak wel hebben. Vaak vergeten we in onze onderlinge competitie, dat we allen eenzelfde doel hebben. Nog gevaarlijker is het feit, dat onze gezondheidszorginstellingen zakelijke instituten zijn geworden in plaats van heilzame plekken. We praten over "hoeveel geld" we deze maand hebben verdiend, in plaats van "hoeveel mensen we hebben geholpen".

Op deze wijze verliezen we onze identiteit temidden van de door geld beheerste cultuur, waarin ook wij zijn meegegaan. Wanneer we over de toekomst van de Camillianen praten, dan moeten we het open en eerlijk hebben over onze eigen tekortkomingen en hoe we een weg terug kunnen vinden naar het Camilliaanse elan van het begin. We moeten onze trots opzij zetten, onszelf wegcijferen en aan de zieken gaan denken.

De mens moet weer centraal staan in de dienst die wij geven aan de zieken. Het is belangrijk dat de zieke geholpen wordt, wie hem helpt is niet zo belangrijk. We moeten het samen klaren.

Shukrani Mbirigenda

Tanzania

Pater Shukrani Mbirigenda heeft een boek geschreven, dat in Duitsland is uitgegeven onder de titel: absence of Mass Media in fighting HIV/Aids in remote rural population. Het is een studie over de HIV/Aids voorlichting campagnes in Tanzania, die vooral via de media gevoerd worden, maar het platte land niet bereiken vanwege het gebrek aan radio's etc. Het boek is uitgegeven bij Lambert Academic Publishing

Verona

Dit jaar viert de Camilliaanse provincie Lombardo Veneta haar 150 jarig bestaan. Deze provincie is met afstand de grootste in de orde en heeft vele missies gesticht. Ook de Nederlandse groep Camillianen stamt oorspronkelijk van hen af, want pater Vido

vluchtte aan het eind van de negentiende eeuw van Verona naar Roermond en begon hier een klooster.

Barranquilla

Op 14 juli aanstaande viert de gemeenschap in Barranquilla samen met de wijkbewoners en de vele genodigden de uitbreiding van het gehandicapten centrum CE Camilo en de opening van de bibliotheek in de wijk. Twee belangrijke initiatieven, want CE Camilo is uniek in de miljoenenstad terwijl de bibliotheek voorziet in een plek voor de armen om te studeren en via internet toegang te hebben tot heel veel kennisbronnen.

Roermond

Zoals u elders in dit nummer kunt lezen zijn de mantelzorgwoningen klaar en zijn de eerste bewoners al ingetrokken.

CE Camilo Barranquilla.

Het Camilliaanse Charisma beleven in een verscheidenheid van culturen

Christian Stenou, een Franse medebroeder, die al 40 jaar werkt op het platteland van het zeer arme Afrikaanse land Benin, probeert uitgaande van het testament van de H. Camillus een aantal lijnen uit te zetten naar het Camilliaanse leven in de Afrikaanse bush.

Camillus werkte in een grote stad Rome en dat is natuurlijk heel iets anders dan het Afrikaanse platteland. Toch zijn er ook parallellen. Zoals bij Camillus gaat het ook hier om de allerarmsten en ook nu is er de neiging, om ons van het zeer moeilijke werk af te keren en een gemakkelijker uitdaging te zoeken.

Het is natuurlijk niet gemakkelijk om een vierhonderd jaar oude tekst zomaar toe te passen op de huidige tijd. De omstandigheden zijn anders maar ook de middelen die ons bij ons werk voor de zieken ten dienste staan. In zijn

analyse gaat het hier vooral om de geest van Camillus.

Welke prioriteiten zou Camillus heden ten dage stellen? Hij zou ongetwijfeld naar de allerarmsten gaan, die uitgesloten worden door de normale gezondheidszorg. Voor ons in Davougon zijn dat de melaatsen, de mensen met gezwellen, de Aids patiënten en de uitgestotenen. Zij worden om medische, sociale, maar vooral economische motieven uitgesloten van de gezondheidszorg. Onze bevolking is zeer arm en kan bijna niets betalen en wordt daarom de toegang tot de zorg ontzegd.

Wat moeten dus onze prioriteiten zijn als “zonen” van Camillus? We zouden natuurlijk grote moderne ziekenhuizen en medische posten kunnen gaan bouwen, die we dan ook openstellen voor de armste

mensen, maar ik ken geen instituut dat dit op de lange duur kan waarmaken. Een andere mogelijkheid is, dat we onze zorg op een zeer eenvoudige manier aan de armsten verlenen. Kleine centra dus, gemakkelijk te bouwen en te besturen, die later kunnen uitgroeien, maar steeds met aandacht voor de allerarmsten.

Een valkuil voor een religieuze gemeenschap als de onze is, om daar te gaan werken waar we opvallen, waar mensen ons zien en zo geroepen kunnen worden tot het delen van ons leven. Maar voor ons is het allerbelangrijkste om te luisteren naar de roep om hulp van de meest arme zieken en die zijn meestal te vinden in de dorpen op het platteland. Een belangrijke zorg van Camillus in zijn testament was of de medebroeders wel zouden blijven kiezen voor de armoede. De dienst aan de zieken dwingt ons vaak

Special Olympics Nederland 1-2-3 juni in 's-Hertogenbosch

om een grote hoeveelheid geld te moeten beheren. Geef aan de keizer wat de keizer toekomt en aan God wat God toekomt, zegt Christus. De zieken en zeker de armste blijven de mensen waarvoor we moeten gaan, en geen organisatie of wetgeving kan ons dwingen om daarvan af te zien. We moeten hen wel aanhoren maar dan toch ons eigen plan trekken in de overtuiging, dat al het geld dat we hebben, ons is toevertrouwd om aan de dienst voor de armste zieken te besteden. We zijn alleen maar eenvoudige managers van het geld en de middelen van de zieken. Daarnaast moeten we blijven vertrouwen op de Goddelijke Voorzienigheid. Camillus' grote wens was steeds, dat we geestelijke hulp zouden combineren met lichamelijke hulp. Allen, zowel priesters als broeders, moesten beide aspecten van de dienst aan de zieken blijven behartigen. Daarbij komt dat de geestelijke zorg vaak door de priester van het bisdom gegeven wordt, terwijl er voor de lichamelijke zorg niemand is. In onze tijd is er veel aandacht voor het verkrijgen van diploma's en andere competenties. We zullen de roep om diploma's moeten omzetten in het luisteren naar de roep van de arme zieken. Wij religieuzen hebben vaak een minder strikt werkschema dan de leken die met ons samenwerken. Wij zijn meestal de leiders in onze ziekenhuisgemeenschappen. We moeten er eerder voor kiezen om hun juist een voorbeeld te geven in het ruimhartig ter beschikking stellen van onze tijd en onze middelen voor de zieken. Dat is onze roeping in dienst van Jezus en zijn evangelie.

Christian Stenou

Als een van de ruim 1500 vrijwilligers heb ik meegewerkt aan de Special Olympics. Dit zijn nationale Olympische spelen voor mensen met een verstandelijke beperking. Hier geldt inderdaad: als je meedoet, heb je al gewonnen.

We mochten 2000 sporters ontvangen, met 650 begeleiders. Ze beoefenen 15 verschillende vormen van sport, zoals atletiek, zwemmen, roeien, wielrennen, voetballen en paardrijden. Het plezier en het enthousiasme straalden er vanaf. Er was een officiële openingsceremonie, waarbij de vlag werd gehesen en het vuur werd ontstoken. Dit laatste werd binnengebracht door een van de sporters die, hand in hand met twee politiemensen om de toorts met het vuur, op een politieauto stonden. Na het overhandigen van de sleutel door burgemeester Rombouts aan Lars Boekhorst, de burgemeester van het Olympisch Dorp en het zingen van het Wilhelmus, waren de Spelen geopend.

Iedere twee jaar worden ze georganiseerd door en in een

andere stad en deelnemers komen uit heel het land.

Wat ons enorm opviel waren het plezier en de tevredenheid van zowel sporters als begeleiders. De warmwatercapaciteit voor de douches was bijvoorbeeld de eerste ochtend ontoereikend en dat werd bij ons gemeld. Maar vooral omdat dat erg koud was voor degenen die niet zo snel zijn of niet zelf kunnen douchen. Er werd niet gemopperd, laat staan gescholden. Ook dat er de eerste avond lang in de rij moest worden gestaan om te eten, werd geaccepteerd. Dat riep bij ons de vraag op wat normaal gedrag is. Kunnen wij hier niet heel veel van leren? Zou je niet wensen dat mensen altijd zo met elkaar om kunnen gaan? Hulp en aandacht voor elkaar, en plezier met elkaar, elkaar over en weer waarderen en bedanken. Of je nu in een rolstoel zit, met een rollator of met krukken loopt, verstandelijk meer of minder beperkt bent, 8 jaar of 80 bent. Je hoort erbij en je doet mee. Niet voor niets waren er 4000 medailles en 2000 vaantjes te verdelen! Zorg dat u erbij bent, in 2014, in Heerenveen en Sneek.

Trix Coerts

TNT Post
Port betaald
Port Payé
Pays-Bas

Mocht het adres op deze Camillusbode onjuist zijn, wilt u deze dan aan ons terugsturen met het verbeterde adres.

U ontvangt dan van ons een nieuw exemplaar.

Heeft u geen interesse (meer) om de Camillusbode te ontvangen, wilt u deze dan ook aan ons terugsturen met een kleine aantekening hierover.

Dan verwijderen wij uw adres uit ons bestand.

Camillusbode
juli 2012

AFZENDER:
Camillianen
Heinsbergerweg 174
6045 CK Roermond
Holland